

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 10 października 2017 r. Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi Wydział X Pracy i Ubezpieczeń Społecznych po rozpoznaniu sprawy z powództwa B. B. przeciwko Teatrowi im. S. J. (1) w Ł. o odszkodowanie oddalił powództwo (pkt 1) oraz zasądził od B. B. na rzecz Teatru im. S. J. (1) w Ł. kwotę 60 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (pkt 2).

Powyższe orzeczenie zapadło w oparciu o następujące ustalenia faktyczne.

B. B. była zatrudniona w Teatrze im. S. J. w Ł. w okresie od dnia 1 listopada 2008 roku do dnia 28 maja 2015 roku, w pełnym wymiarze czasu pracy, na stanowisku kasjer biletowy.

Jednomiesięczne wynagrodzenie powódki liczone jako ekwiwalent za urlop wynosiło 3.690 zł.

Do zakresu obowiązków powódki należało przechowywanie gotówki, dokumentów oraz biletów w sposób zapewniający właściwą ochronę mienia, uzgadnianie stanu gotówki w kasie z raportem kasowym, codzienne wpłacanie w kasie głównej dziennych utargów kasy biletowej, przestrzeganie przepisów dotyczących przenoszenia gotówki, przez przystąpieniem do sprzedaży sprawdzenie zgodności książki biletowej z planem widowni i obowiązującym cennikiem, w wypadku stwierdzenia niezgodności wycofanie książki biletowej i zawiadomienie kierownika organizacji widowni, sprawdzenie czy ilość otrzymywanych do sprzedaży biletów wstępu i książek biletowych kolporterów odpowiada załączonej specyfikacji, sprzedaż biletów po cenach normalnych w dniach i godzinach ustalanych przez dyrekcję teatru, bilety zniżkowe mogą być sprzedawane zgodnie z obowiązującą w tym zakresie instrukcją, to samo dotyczyła biletów administracyjnych – pracowniczych.

Zarządzeniem Nr (...) z dniem 1 stycznia 2010 roku w pozwanym teatrze wprowadzono system elektronicznej rejestracji sprzedaży biletów wstępu na przedstawienia Teatru im. S. J. (1) w Ł. realizowany przez zainstalowany na komputerach Biura (...) program komputerowy (...) rezerwacji i sprzedaży biletów Kaprys”.

Zgodnie z zasadami użytkowania systemu elektronicznej rezerwacji, sprzedaży i rozliczeń biletów wstępu użytkownikami systemu zostali upoważnieni etatowi pracownicy Biura (...). Dostęp do systemu mieli też upoważnieni informatycy oraz nadzorujący pracę Biura (...) zastępca dyrektora ds. administracyjnych. Szczegółowe regulacje stanowiły nadto, iż każdy użytkownik systemu winien pracować w nim osobiście - rozpoczynając pracę w systemie samodzielnie wprowadzać swój login i hasło (hasło jest znane tylko jemu). Niedopuszczalne było udostępnianie hasła do swojego loginu innej osobie. Niedopuszczalne było umożliwienie pracy w systemie osobie nieupoważnionej. Każdy użytkownik systemu miał nadane uprawnienia do podejmowania określonych działań, stosownie dla zajmowanego stanowiska. Działania te były rejestrowane przez system. Każdy użytkownik systemu ponosił odpowiedzialność za podjęte w systemie działania, łącznie z odpowiedzialnością materialną za dokonanie sprzedaży biletów lub przyjęcie zwrotu sprzedanych biletów. Każdy użytkownik systemu obowiązany był zapoznać się z instrukcją obsługi systemu KAPRYS i stosować ją w codziennej praktyce użytkowania systemu. W sytuacji jakiegokolwiek nieprawidłowości działania systemu lub sprzętu go obsługującego należało powiadomić przełożonego lub upoważnionego informatyka. W sytuacji utraty możliwości przeprowadzenia sprzedaży biletów wstępu w systemie Kaprys, w okolicznościach mogących zagrozić realizacji repertuaru, dopuszczano się użycie książek biletowych. Na taką okoliczność sporządzało się pisemny protokół. Pobieranie i rozliczanie rezerwowych książek biletowych odbywać się miało na dotychczasowych zasadach stosowanych dla książek biletowych.

Sąd Rejonowy ustalił, że w pozwanym teatrze obowiązywały zasady rejestrowania sprzedaży za pomocą kas rejestrujących oraz procedury, jakie winny być stosowane przy wykonywaniu tych czynności. W myśl tych regulacji:

1. Sprzedaż biletów wstępu w kasie biletowej, sprzedaż programów teatralnych oraz wydawnictw i gadżetów promocyjnych przez bileterów, a także sprzedaż w kasie głównej Teatru osobom fizycznym nieprowadzącym działalności gospodarczej winna być rejestrowana przez kasy rejestrujące. Sprzedaż nierejestrowana jest zabroniona.
2. Każdy nabywca, który nie zażądał wystawienia faktury VAT, powinien bezwzględnie otrzymać potwierdzenie dokonania zakupu w postaci paragonu fiskalnego.
3. Jeśli kasa rejestrująca zarejestrowała sprzedaż, ale nie został wydrukowany paragon fiskalny należy wstrzymać pracę na tym urządzeniu i powiadomić serwisanta. Do momentu sprawdzenia urządzenia przez serwisanta oraz usunięcia usterki praca na tej kasie jest zabroniona.
4. Nabywcy biletów wstępu, którym wystawiane są faktury VAT paragonów nie otrzymują. Paragony te winny być dołączane do kopii faktur przekazywanych przez kasę biletową do księgowości.
5. Zwrot zakupionych biletów wstępu przez klienta możliwy jest tylko w przypadku odwołania spektaklu.
6. Zwrot możliwy jest po odebraniu oryginału paragonu fiskalnego.
7. W wyjątkowych wypadkach — tylko w odniesieniu do przedstawień odwołanych - kasjer biletowy mógł przyjąć zwrot biletu wstępu bez paragonu fiskalnego. Na taką okoliczność winien zostać dodatkowo wypełniony i podpisany drak (...) stanowiący Załącznik nr 5 do Zarządzenia nr (...).
8. W przypadku zaistnienia pomyłki, w tym również błędu elektronicznego systemu rejestracji sprzedaży biletów wstępu, paragon fiskalny dokumentujący omyłkową sprzedaż pozostaje w kasie, a nabywca otrzymuje paragon z prawidłowo zrealizowanej sprzedaży. Pomyłkę należy zapisać w odrębnej ewidencji.
9. Kasa biletowa, kierownik (...) Widowni oraz kasa główna prowadzą ewidencję zwrotów i ewidencję pomyłek wg wzorów stanowiących Załączniki nr 2 i 3 do Zarządzenia nr (...). W przypadku kasy biletowej ewidencję zwrotów stanowi wydruk zwrotów biletów wstępu z elektronicznego systemu rejestracji sprzedaży biletów wstępu uzupełniony o wartość kwoty podatku VAT i numer paragonu fiskalnego.
10. Kasjer kasy głównej, kasjer kasy biletowej i kierownik (...) Widowni przekazują do D. Księgowości w następnym dniu roboczym:
11. dzienne wypisy z ewidencji zwrotów z „protokołami przyjęcia zwrotów”,
12. dzienne wypisy z ewidencji pomyłek, wraz z paragonami fiskalnymi i zwróconymi biletami (dot. kasy biletowej).
13. Kasjer kasy głównej i Kierownik BOW po zakończeniu każdego miesiąca uzgadniają z D. Księgowości kwotę dokonanych zwrotów i pomyłek za dany miesiąc.
14. Kasa biletowa, kasa główna, kierownik (...) Widowni obowiązani są po zakończeniu sprzedaży w danym dniu wydrukować z każdej dyspozycji dobowy raport fiskalny, a po zakończeniu sprzedaży w danym miesiącu miesięczny raport fiskalny. Raporty te przekazuje się księgowości następnego dnia roboczego. Nie drukuje się raportu dobowego z dnia, w którym nie zarejestrowano żadnego obrotu.
15. Zaleca się, aby dla uniknięcia pomyłek osoby prowadzące sprzedaż przy pomocy kas rejestrujących drukowały paragony (w przypadku kasy biletowej również bilety wstępu) na zakończenie czynności kasowych, po przyjęciu gotówki od nabywcy.
16. Zaleca się, aby kasjer biletowy przed wydaniem nabywcy biletu wstępu i paragonu fiskalnego przytwierdził paragon do biletu wstępu za pomocą zszywacza.

17. Z powodu incydentalnie pojawiających się błędów elektronicznego systemu rejestracji sprzedaży biletów wstępu kasjer biletowy jest obowiązany kontrolować zgodność kwot drukowanych na paragonach fiskalnych z kwotą transakcji sprzedaży. W przypadku stwierdzenia niezgodności należy anulować transakcję oraz dokonać zwrotu paragonu i biletu wstępu.

18. W przypadku niezarejestrowania sprzedaży w kasie rejestrującej należy dokonać zwrotu wydrukowanego biletu wstępu.

19. W przypadku niewydrukowania biletu wstępu przy jednoczesnym zarejestrowaniu jego sprzedaży przez elektroniczny system rejestracji sprzedaży biletów wstępu oraz wydrukowaniu paragonu fiskalnego należy wydać klientowi zastępczy druk biletowy.

20. W przypadku niewydrukowania biletu wstępu i niezarejestrowaniu sprzedaży przez system rejestracji sprzedaży biletów wstępu a wydrukowaniu paragonu fiskalnego należy dokonać zwrotu paragonu.

21. Jeśli kasjer nie wychwyci różnicy pomiędzy zapisami kasy rejestrującej i systemu rejestracji sprzedaży biletów wstępu, a niezgodności zostaną ujawnione dopiero po kontroli dobowych raportów kasy biletowej i kasy rejestrującej należy:

- jeśli kwota raportu dobowego ewidencji fiskalnej jest niższa od kwoty sprzedaży z raportu kasy biletowej należy uzupełnić brakującą kwotę poprzez wprowadzenie jej do kasy fiskalnej będącej w dyspozycji obsługi widowni i sporządzić stosowną notatkę;
- jeśli kwota raportu dobowego ewidencji fiskalnej jest wyższa od kwoty sprzedaży z raportu kasy biletowej należy odprowadzić wynikający z ewidencji podatek VAT, a wynikającą z błędu nadwyżką obciążyć osobę winną niedopatrzania (załącznik nr 1 do zarządzenia nr (...))

W przypadku zagubienia paragonu i odwołania spektaklu teatr dokonywał zwrotu na podstawie oświadczenia o zagubieniu zawierającego wszystkie dane klienta.

Nie było możliwości, aby korzystać z loginu i hasła innego pracownika.

Biuro (...) nie zajmowało się drukowaniem biletów. Jediną możliwością nabycia biletu na spektakle teatralne był ich zakup w kasie teatru.

Bilety były drukowane w kasie teatru.

Sąd Rejonowy ustalił, że bilety u pozwanego sprzedawała powódka oraz jej zmienniczka – R. R..

Wygląd fizyczny obu kasjerek znacznie się od siebie różnił.

Zgodnie z zaleceniem kierownik Biura (...) w porozumieniu z Z. D. Naczelnego C. w razie żądania przez klienta zwrotu pieniędzy za bilet na spektakl, który został odwołany, należało zaproponować mu inny spektakl bądź inną datę danego spektakl, tak aby ograniczyć konieczność zwrotu gotówki. Wówczas kasjerki, w tym powódka dokonywała zmiany na bilecie w zakresie daty, godziny, miejsca, tytułu spektaklu.

Zmiany były dokonywane na odwrocie biletu wraz z podpisem osoby, która sporządziła adnotację wraz z stemplem, tak aby klient mógł przyjść na inny spektakl. Nie było możliwości, aby dokonać zmiany na pierwszej stronie biletu. Ponadto zmiana w zakresie biletu musiała zostać odnotowana w systemie komputerowym KAPRYS tak, aby na danym spektaklu było przewidziane miejsce dla klienta.

Bileterzy każdorazowo sprawdzali czy na biletach, na których dokonywane były zmiany była pieczętą Biura (...).

Sąd I instancji ustalił, że nie było dopuszczalne dokonywanie zmian w zakresie ceny biletów.

Nie zdarzały się sytuacje, w których pracownik musiałby zmienić cenę wskazaną na bilecie.

W sezonie 2014/2015 odwołano około 40 spektakli. Średnio sprzedawało się około 100 – 120 biletów, kilkakrotnie grano przy pełnej widowni, tj. 400 miejsc. Gdy widzowie przybyli na konkretny spektakl, który był odwoływany byli informowani, że mogą w kasie zwrócić się o zwrot gotówki za bilet, ewentualnie jego przepisanie i nie muszą tego robić w danym dniu. Zwrotów było około 30%, reszta to przepisane bilety.

Aby dokonać zwrotu ceny za bilet należało wpisać w systemie indywidualny numer biletu, w celu uzyskania informacji o cenie biletu oraz formie w jakiej nastąpiła zapłata za sprzedaż biletu, tj. czy i to przelewem czy gotówką. Kasjerka winna zwracać kwotę jaka widniała w systemie, nie mogła zwrócić wyższej kwoty.

Bilety u pozwanego sprzedawała powódka oraz jej zmienniczka – R. R..

Pozwany oferował również bilety pracownicze. Limity biletów pracowniczych wyznaczał dyrektor w zarządzeniu, był on przewidziany na 15%.

Limit ten był uzależniony od popularności danego spektaklu, jeśli bilety dobrze się sprzedawały B. S. (1) mogła zmniejszać te limity, ponieważ nie było potrzeby obsadzania widowni pracownikami.

Powódka mogła kupić bilety pracownicze bez logowania się w systemie.

Bilety te były przewidziane dla pracowników pozwanego Teatru i innych (...) teatrów, a ponadto były oferowane również niezadowolonym klientom, których spektakle były odwoływane. Nigdzie nie odnotowywano informacji o tym kto nabył bilet pracowniczy. Powódka sprawdzała legitymacje pracownicze, ponadto o tym kto jest pracownikiem informowała ją kierownik S.. Kierownik Biura (...) często ograniczała limity biletów pracowniczych przysługujących na dany spektakl.

Klient podczas okazywania biletu nie miał obowiązku okazania również dowodu jego zakupu.

W maju 2015 roku do dyrektora W. N. (1) oraz jego zastępcy B. C. (1) zaczęły docierać informacje od bileterów o tym, że w obrocie pojawiły się bilety z przerobioną ceną. W. N. (1) zalecił, aby pozyskać w dyskretny sposób takie bilety, by mieć konkretny dowód rzeczowy. Na podstawie numeru takich biletów W. N. (1) chciał ustalić, która z dwóch zatrudnionych kasjerek taki bilet sprzedała. W przeprowadzanych rozmowach widzowie wskazywali, iż bilety do obrotu wprowadzały obie kasjerki, w tym powódka B. B.. Okazywali bilety, które w systemie uwidocznione były jako sprzedane z ceną pracowniczą, tj. 14 zł, za które klienci płacili w kasie wyższe kwoty.

Sąd Rejonowy ustalił, że pracownicy B. S. (1) i B. C. (1) odbywali rozmowy z widzami, którzy okazywali bilety z przerobioną ceną. Pytali czy bilet na podstawie którego weszli był kupiony w kasie teatru i od której z kasjerek.

B. S. (1) była w owym czasie na każdym spektaklu po to tylko, aby przyjrzeć się biletom na podstawie których wpuszczano widzów oraz aby z widzami odbyć rozmowy.

Klienci pytani od kogo nabyli bilety odpowiadali m.in. „u szczupłej brunetki”.

W dniu 24 czerwca 2015 roku do Biura (...) zgłosiła klientka E. S. w celu dokonania zwrotu 2 biletów o nr (...) i (...). Klientka wystąpiła o zwrot kwoty 76 zł wskazując, iż za taką cenę zakupiła bilety (2 x 38 zł). Wartość biletów w systemie sprzedaży KAPRYS wynosiła 2 x 14 zł, łącznie 28 złotych. Z wyciągu bazy danych systemu KAPRYS wynika, iż sprzedaż biletów dokonała powódka. Pozwany dokonał zwrotu pełnej kwoty wydanej przez klientkę.

Powódka została obciążona różnicą pomiędzy ceną wpisaną odręcznie na biletach zakupionych w (...) u kasjerki, a ceną biletów zarejestrowaną w systemie sprzedaży KAPRYS - 48 złotych.

Na biletach były ścierane nazwy biletów oraz cena. Cena była wpisywana odręcznie.

Pozwany zlecił wykonanie ekspertyzy mającej na celu ustalenie czy na załączonych przez niego biletach wstępu odręcznych wpisów ceny dokonała między innymi powódka. Ekspert z zakresu kryminalistycznych po zbadaniu dokumentów wskazał pozwanemu, iż zapisy odręczne na wskazanych biletach wstępu dokonała powódka.

W dniu 28 maja 2015 roku powódka została wezwana do dyrektora naczelnego. W gabinecie była obecna kierownik B. S. (1), W. Z. (1), radca prawny teatru i D. Naczelny. D. oświadczył powódce, iż w teatrze pojawiły się przepisywane bilety z ingerencją w cenę.

D. informował, iż z systemu oraz z rozmów z klientami wynika, że sprzedaży dokonywały obie kasjerki, w tym powódka. Wskazał również, iż na daną chwilę nie ma informacji w jakim stopniu każda z nich przyczyniła się do tego procederu.

Sąd I instancji ustalił, że dyrektor zarzucił powódce, iż ingerowała w cenę. Powódce wręczono oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę. Powódka została poinformowana, że w przypadku gdy nie rozumie treści oświadczenia woli oraz wskazanej przyczyny powódce zostanie to wytłumaczone. Powódka oświadczyła, że nie zgadza się z treścią rozwiązania umowy o pracę i odmówiła podpisania dokumentu. Powódka zawarła adnotację na dokumencie, iż zapoznała się z treścią oświadczenia woli pracodawcy.

Oświadczeniem woli z dnia 28 maja 2015 roku pracodawca rozwiązał z powódką umowę o pracę bez zachowania okresu wypowiedzenia z powodu ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków pracowniczych, polegających na wprowadzeniu przez powódkę do sprzedaży przerobionych biletów wstępu na spektakle teatralne do Teatru im. S. J. (1) w Ł., a przez to utratę zaufania pracodawcy. Na oświadczeniu woli znajduje się również oświadczenie o treści „ Pani B. B. po zapoznaniu się z treścią dokumentu w dn. 28.05.2015 odmówiła w obecności dyr. W. N., dyr. B. C., radcy praw. M. W., kier. BOW - p. B. S. kier. Sekcji ds. prac. W. Z. odbioru niniejszego pisma.”. Ponadto znajduje się również adnotacja powódki o zapoznaniu się z treścią pisma w dniu 28 maja 2015 roku.

W dniu 3 czerwca 2015 roku D. Naczelny W. N. (1) złożył zawiadomienie o możliwości popełnienia przestępstwa.

B. B., nakreśliła następujące zmiany na przerobionych biletach:

- datę „12.05.2015” na rewersie biletu bez czytelnego numeru, na spektakl (...), scena kameralna, zawierającego cyfrę „260” w górnej, prawej części rewersu,
- tytuł spektaklu (...) na awersie oraz datę „02.05.2015” na rewersie biletu nr (...) (dominująca część znaków numeru jest czytelna), na spektakl (...), mała scena, zawierającego cyfrę „270” w górnej, prawej części rewersu,
- datę „12.05.2015” na rewersie biletu nr (...) (końcówka numeru nieczytelna) na spektakl (...), scena kameralna, zawierającego cyfrę „200” w górnej, prawej części rewersu,
- datę „12.05.2015” na rewersie biletu nr (...)... (końcówka numeru nieczytelna), na spektakl (...), scena kameralna, zawierającego cyfrę „210” w górnej, prawej części rewersu,
- datę „12.05 2015” na rewersie biletu nr (...)... (końcówka numeru nieczytelna), na spektakl (...), scena kameralna, zawierającego cyfrę „230” w górnej, prawej części rewersu,
- datę „07.05 2015” na rewersie biletu nr (...)... (końcówka numeru nieczytelna), na spektakl (...) Z(...), duża scena, zawierającego cyfrę „240” w górnej, prawej części rewersu,
- datę „07 05.2015” na rewersie biletu nr (...)... (końcówka numeru nieczytelna), na spektakl (...) Z(...), duża scena, zawierającego cyfrę „250” w górnej, prawej części rewersu,

- zapis (...) na awersie biletu nr (...)... (końcówka numeru nieczytelna), na spektakl (...) Z (...), duża scena, zawierającego zapis „19.a” w górnej, prawej części rewersu,
- datę „13.05.2015” na rewersie biletu bez czytelnego numeru, na spektakl (...), scena dużej sceny, zawierającego cyfrę „220” (zblizona treść) w górnej, prawej części rewersu,
- datę „24.05.2015” na rewersie biletu z mało czytelnym numerem, na spektakl (...), scena kameralna, zawierającego cyfrę „10” w górnej, prawej części rewersu,
- datę „24.05.15” na rewersie biletu z mało czytelnym numerem, na spektakl (...), scena kameralna, zawierającego cyfrę „40” w górnej, prawej części rewersu,
- datę „24.05.2015” na rewersie biletu nr (...)... (końcówka numeru nieczytelna), na spektakl (...), scena kameralna, zawierającego cyfrę „30” w górnej, prawej części rewersu.

Zapisów ręcznych stanowiących tytuły spektakli: (...), (...), „Umrzeć z tęsknoty”, (...) Z (...) występujących na awersie dowodowych biletów wstępu na spektakle teatralne w teatrze im. S. J. w Ł. - nie nakreśliła powódka. Pisma ręcznego występującego na awersie i rewersie dowodowych 54 biletów wstępu na spektakle teatralne w teatrze im. S. J. w Ł. najprawdopodobniej nie nakreśliła powódka.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje i dokonał następującej oceny materiału dowodowego:

Powództwo jest niezasadne.

Zgodnie z treścią art. 56 § 1 k.p. pracownikowi, z którym rozwiązano umowę o pracę bez wypowiedzenia z naruszeniem przepisów o rozwiązywaniu umów o pracę w tym trybie, przysługuje roszczenie o przywrócenie do pracy na poprzednich warunkach albo o odszkodowanie.

Na wstępie sąd wskazał, że zwykłym i podstawowym sposobem rozwiązania umowy o pracę jest wypowiedzenie umowy o pracę. W drodze wyjątku Kodeks pracy w art. 52 przewiduje tylko trzy przypadki upoważniające pracodawcę do rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia, tj. ze skutkiem natychmiastowym, w razie wystąpienia takiego rodzaju winy ze strony pracownika, z powodu której nie można żądać od pracodawcy dalszego kontynuowania zatrudnienia. Rozwiązanie to spełnia rolę odstąpienia od umowy, gdy druga strona nie wywiązuje się w istotny sposób ze swoich obowiązków. Przepis ten, jako wyjątkowy, nie może być interpretowany rozszerzająco. Stanowi dla pracodawcy prawo do niezwłocznego odstąpienia od kontynuowania zawartej umowy o pracę, z którego może skorzystać nieobligatoryjnie. Sąd pracy nie jest związany oceną pracodawcy co do zachowania się pracownika, lecz ocena ta podlega sądowi. Nie ulega wątpliwości, iż rozwiązanie umowy o pracę w trybie art. 52 - jako nadzwyczajny sposób rozwiązania stosunku pracy - powinno być stosowane przez pracodawcę wyjątkowo i z ostrożnością.

Sąd Rejonowy zaznaczył, iż określona w art. 52 k.p. dopuszczalność rozwiązania z pracownikiem umowy o pracę bez wypowiedzenia z przyczyn przez niego zawinionych jest uzależniona od łącznego spełnienia następujących przesłanek:

- a) wystąpienia zdarzenia stanowiącego przyczynę uzasadniającą rozwiązanie umowy;
- b) zachowania przez pracodawcę okresu miesięcznego przewidzianego do złożenia oświadczenia o rozwiązaniu umowy, licząc od dnia uzyskania przez niego wiadomości o okoliczności uzasadniającej rozwiązanie umowy (art. 52 § 2 k.p.);
- c) zasięgnięcia opinii właściwego organu związku zawodowego na rozwiązanie umowy (art. 52 § 3 k.p.);
- d) złożenia oświadczenia w przedmiocie rozwiązania umowy na piśmie z przytoczeniem przyczyny uzasadniającej rozwiązanie umowy (art. 30 § 3 i 4 k.p.).

Sąd Rejonowy wskazał, że pozwany rozwiązując z powódką umowę o pracę bez wypowiedzenia w trybie art. 52 § 1 pkt 1 kp zachował wszystkie warunki formalne: oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę zostało dokonane w formie pisemnej, wskazano przyczynę rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia, powódka została pouczona o prawie odwołania się do sądu, pracodawca podjął decyzję przed upływem miesiąca od uzyskania wiadomości o okoliczności uzasadniającej rozwiązanie umowy (art. 30 § 3, § 4, § 5, art. 52 § 2 k.p.).

Powódka w pozwie podnosiła, iż wskazana przyczyna jest dla niej niejasna, gdyż pracodawca nie wyjaśnił jej ani przed złożeniem oświadczenia woli ani po, co konkretnie zostało jej zarzucone. Stanowisko wyrażone w pozwie nie znalazło odzwierciedlenia w zeznaniach powódki. Powódka jasno wskazywała, iż D. na spotkaniu w dniu 28 maja 2015 roku powiedział powódce, iż w Teatrze pojawiły się przepisywane bilety z ingerencją w cenę. D. zarzucił powódce, iż to ona ingerowała w cenę. Powódka otrzymała od pracodawcy oświadczenie woli, powódka zapoznała się z jego treścią, co potwierdziła stosowną adnotacją na dokumencie. D. Teatru powiedział powódce, że w przypadku gdy nie rozumie treści oświadczenia woli oraz wskazanej przyczyny zostanie jej to wytłumaczone. Powódka wskazała, iż nie wniosła o wytłumaczenie, a jedynie oświadczyła, że nie zgadza się z treścią dokumentu ze względu na wskazanie dotyczące kwestii utraty zaufania przez pracodawcę w stosunku do niej. Powódka z tego powodu odmówiła podpisania dokumentu. Tłumaczenie powódki, iż bardziej skupiła się na kwestii utraty zaufania przez pracodawcę aniżeli na zarzucanym jej ciężkim naruszeniu podstawowych obowiązków pracowniczych, polegających na wprowadzeniu do sprzedaży przerobionych biletów wstępu na spektakle teatralne do Teatru im. S. J. (1) w Ł., nie znajduje uznania w ocenie Sądu Rejonowego. Przedstawiane stanowisko należy ocenić jako nieznajdujące pokrycia, gdyż fakt utraty zaufania przez pracodawcę był skutkiem zarzucanego powódce ciężkiego naruszenia obowiązków pracowniczych. Powódka mimo, iż zaproponowano jej ewentualne wytłumaczenie wszelkich wątpliwości nie skorzystała z tego, zatem należy wysnuć wnioski, iż powódka rozumiała wskazaną przez pracodawcę przyczynę rozwiązania stosunku pracy.

W dalszej kolejności Sąd miał na celu zbadanie prawdziwości wskazanej przez pozwanego przyczyny rozwiązania umowy o pracę.

Przepis art. 52 § 1 pkt 1 uznaje za przyczynę rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia popełnienie przez pracownika ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków pracowniczych, tj. takiego, które w istotny sposób w ważnej sprawie narusza interes pracodawcy. Rozwiązanie umowy o pracę musi być uzasadnione szczególnymi okolicznościami, które w zakresie winy pracownika polegają na jego złej woli lub rażącym niedbalstwie, a nie na błędnym przekonaniu o działaniu w interesie pracodawcy (wyr. SN z 2.6.1997 r., I PKN 193/97, OSNAPiUS 1998, Nr 9, poz. 269). Naruszenie musi dotyczyć zatem podstawowych obowiązków, musi być świadome, zawinione i stwarzać zagrożenie dla interesów pracodawcy. Ocena, czy dane naruszenie obowiązku pracowniczego jest ciężkie, zależy od okoliczności indywidualnego przypadku. Wprawdzie ustawodawca nie sprecyzował w Kodeksie pracy pojęcia ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków pracowniczych, wydaje się jednak, że przy ustaleniu ciężkości ich naruszenia winien być brany pod uwagę stopień winy pracownika, intensywność i jej nasilenie (umyślność lub rażące niedbalstwo – wyrok SN z dnia 21 lipca 1999 r., I PKN 169/99, OSNP 2000, Nr 20, poz. 746), intencje pracownika, pobudki jego działania. Sąd Najwyższy przyjął, że czyn pracownika uznaje się za bezprawny, gdy jest sprzeczny z jego obowiązkami wynikającymi ze stosunku pracy, natomiast winę można przypisać pracownikowi wówczas, gdy jego stosunek psychiczny do czynu (stanowiącego działanie lub zaniechanie) jest świadomy, jak również gdy pracownik, mając świadomość szkodliwości skutku swojego postępowania, celowo do niego zmierza lub co najmniej na ów skutek się godzi (por. wyrok SN z dnia 20 maja 1998 r., I PKN 135/98, OSNP 1999, Nr 11, poz. 361). Warto zauważyć, że stopień zagrożenia interesów pracodawcy działaniem pracownika nie wpływa na ocenę rodzaju i stopnia winy jako przesłanki rozwiązania stosunku pracy na podstawie art. 52 § 1 pkt 1 kp. (wyrok SN z dnia 4 sierpnia 1999 r., I PKN 187/99, OSNP 2000, Nr 22, poz. 813).

Ponadto ocena zasadności wypowiedzenia umowy o pracę powinna być dokonywana przez Sąd w granicach przyczyn podanych pracownikowi przez pracodawcę (wyrok SN z dnia 10 listopada 1998 r. I PKN 434/98 OSNAPiUS 1999/21 poz. 688). Przyczyna rozwiązania umowy o pracę powinna być wskazana w taki sposób, by możliwe było sprawdzenie jej istnienia i zasadności. Za spełnienie tego warunku należy uznać wskazanie faktów i rzeczowych

okoliczności dotyczących osoby pracownika, jego zachowania lub postępowania w procesie pracy. Podkreślenia wymaga, że to na pracodawcy ciąży obowiązek wykazania prawdziwości przyczyn wskazanych w treści oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę. W sprawie rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia z powodu ciężkiego naruszenia przez pracownika jego podstawowych obowiązków polegających na spowodowaniu szkody w mieniu pracodawcy, obowiązek udowodnienia zawinionego (w postaci co najmniej ciężkiego niedbalstwa) zachowania lub braku działania pracownika spoczywa na pracodawcy (wyrok SN z 6 lutego 1997 roku, I PKN 68/96, OSNP 1997, z. 18, poz. 339).

W niniejszej sprawie w ocenie Sądu I instancji, przyczyną wskazaną przez pozwanego w rozwiązaniu umowy było ciężkie naruszenie podstawowych obowiązków pracowniczych polegające na wprowadzeniu przez powódkę do sprzedaży przerobionych biletów wstępu na spektakle teatralne do Teatru im. S. J. (1) w Ł., a przez to utratę zaufania pracodawcy.

Zarzuty podniesione w rozwiązaniu umowy o pracę przeciwko powódce znalazły potwierdzenie. Już postępowanie przeprowadzone przez pracodawcę dało podstawy do uznania, iż powódka brała czynny udział w procedurze wprowadzaniu przerobionych biletów do sprzedaży. Pracodawca mając na względzie uwagi bileterów, rozpoczął dociekać skąd owe bilety są w obiegu. Pracownicy pozwanego chodzili na wszystkie spektakle, i gdy tylko ustalali, że widzowie dysponują przerobionymi biletami, rozmawiali z osobą która je zakupiła. Z rozmów z klientami pracodawca dowiedział się, iż bilety zostały zakupione po innej cenie aniżeli figurująca w systemie komputerowym. W dalszej kolejności pracownicy pytali się klientów skąd weszli w posiadanie danego biletu, i tak klienci wskazywali, iż nabyli je w kasie teatru od „szczupłej brunetki”. Nieprecyzyjne wskazanie osoby powódki nie ma tutaj znaczenia, gdyż mając na uwadze okoliczności sprawy - fakt, iż w kasie teatru pracowały jedynie dwie kasjerki, znacznie różniące się od siebie wizualnie, to należy uznać, iż wskazanie „szczupła brunetka” mogło odnosić się jedynie do powódki.

Sąd Rejonowy nie dał wiary powódce zakresie w jakim wskazała, iż nie dokonywała zmian w cenie i nie wprowadzała do obrotu tak zmienionych biletów wstępu na spektakle teatru. Powyższemu przeczą dokumenty w postaci biletów, oraz zeznania W. D. Teatru i świadków B. Z. D. do Spraw Administracyjnych Świadek B. S. jasno zeznała, że bilety były sprzedawane w systemie komputerowym Kaprys, a więc wszelkie czynności w systemie, nawet wyjście czy wyjście, ponowne zalogowanie się były odnotowywane, zatem cokolwiek się działo w systemie było odnotowywane. Bilety były sprzedawane zgodnie z obowiązującymi zarządzeniami w sprawie cen i cennik przewidywał również pulę biletów administracyjnych, Na wszystkich biletach nadrukowana nazwa biletu - bilet administracyjny, bilet normalny, bilet ulgowy - cena, tytuł, godzina, data. Dane te drukowano za pomocą systemu komputerowego. Świadek wyjaśniła też na czym polegało tzw. przepisywanie biletów i wskazała że w sytuacjach losowych, zdrowotnych, choroby aktora, przy odwołaniu spektaklu na odwrotnej stronie biletu nanosiło się adnotację i klient z tym biletem mógł przyjść na inny spektakl, ale co podkreślił świadek absolutnie koniecznością było naniesienie na odwrotnej stronie biletu gdzie był tytuł, data, godzina podpis osoby, która sporządziła taką adnotację i stempel. Sąd Rejonowy ustalił, że powyższe potwierdził M. S. (1) – bileter, który zeznał, iż sprawdzał czy na rewersie biletu znajdowała się pieczęć Biura (...). Jak zeznała B. S. jakakolwiek ingerencja na awersie biletu była niedopuszczalna. Powyższego nie wyklucza wersja świadka M. S. – byłego pracownika obsługi widza który zeznał, iż sprawdzając „przerobiony bilet” sugerował się jedynie tym aby była tam pieczęć Biura. Podkreślić należy, iż świadek ten nie miał szczegółowej wiedzy na temat procedury sprzedaży biletów, wskazywał, iż nie pracuje w teatrze od kilku lat.

Natomiast w niniejszej sprawie dokonywane modyfikacje dotyczyły pierwszej strony, nie tylko zmieniano nazwę spektaklu ale ścierano określenie rodzaju biletu i numery tak by uniemożliwić identyfikację ceny za dany rodzaj biletu. Przede wszystkim jednak dotyczyła wprowadzania do obrotu biletów z przerobioną ceną. W Szczególności dotyczyło to tzw. biletów administracyjnych – pracowniczych. Świadek B. S. wskazała, że sprzedaż taka była dopuszczalna na poziomie do 15% widowni, powyższe zależało od tego jak spektakl funkcjonuje, były spektakle, które bardzo dobrze się sprzedawały i nie było tam konieczności sprzedaży po niższych cenach. Sąd Rejonowy wskazał, że świadek P. K. podkreślił, iż bilety te cieszyły się dużym zainteresowaniem, szybko były wykupowane dlatego wprowadzono obostrzenia do 15%.

Powołani w sprawie świadkowie zgodnie przyznali, iż jakakolwiek ingerencja w cenę biletu była niemożliwa. Po odkryciu procedury weryfikacji systemu komputerowego pozwoliła na ustalenie, iż takiej sprzedaży dokonano z konta zabezpieczonego loginem powódki. Sąd Rejonowy podkreślił także, że udostępnianie loginu było w pozwanym teatrze zabronione. Powódka też żadną miarą nie udowodniła, iż ktokolwiek w tym B. C. w sposób nieuprawniony pozyskał dane o tym loginie bez wiedzy powódki.

Materiał dowodowy zgromadzony w sprawie w postaci zeznań świadka B. S. pozwala, zdaniem Sądu Rejonowego, na ustalenie jedynym źródłem pozyskania biletu z teatru było jego kupno w kasie, biuro obsługi widzów nie drukowało bowiem biletów. Wobec treści zeznań świadków dotyczących rozmów z widzami identyfikującymi powódkę jako osobę, która sprzedawała bilety z przerobioną ceną uznać należy, iż przyczyny rozwiązania z powódką umowy o pracę są uzasadnione.

Odmowę nadania zeznaniom powódki na okoliczność wprowadzania do sprzedaży przerobionych biletów wstępu na spektakle teatru waloru wiarygodności uzasadnia dodatkowo opinia biegłego, która została wydana w niniejszej sprawie. Biegły wskazał bowiem, iż nie można wykluczyć, aby powódka była autorką rękopisów występujących na biletach wstępu na spektakle teatralne w teatrze im. S. J. w Ł.:

- zapisu ceny „38” oraz cyfr daty „12 5” na awersie biletu bez czytelnego numeru, na spektakl (...), scena kameralna, zawierającego cyfrę „260” w górnej, prawej części rewersu,
- zapisu ceny „38” oraz cyfr daty „02” na awersie biletu nr (...) (dominująca część znaków numeru jest czytelna), na spektakl (...), mała scena, zawierającego cyfrę „270” w górnej, prawej części rewersu,
- zapisu ceny „38”, cyfr daty „12 5” oraz godziny „19” na awersie, a także godziny „19⁰⁰” na rewersie biletu nr (...) (końcówka numeru nieczytelna), na spektakl (...), scena kameralna, zawierającego cyfrę „200” w górnej, prawej części rewersu,
- zapisu ceny „38”, cyfr daty „12 5” oraz godziny „19” na awersie biletu nr (...)... (końcówka numeru nieczytelna), na spektakl (...), scena kameralna, zawierającego cyfrę „210” w górnej, prawej części rewersu,
- zapisu ceny „38”, cyfr daty „12 5” oraz godziny „19” na awersie, a także godziny „19⁰⁰” na rewersie biletu nr (...)... (końcówka numeru nieczytelna), na spektakl (...), scena kameralna, zawierającego cyfrę „230” w górnej, prawej części rewersu,
- zapisu ceny „38” oraz cyfr daty „07 5” na awersie biletu nr (...)... (końcówka numeru nieczytelna), na spektakl (...) Z (...), duża scena, zawierającego cyfrę „240” w górnej, prawej części rewersu,
- zapisu ceny „38” oraz cyfr daty „7 5” na awersie biletu nr (...)... (końcówka numeru nieczytelna), na spektakl (...) Z (...), duża scena, zawierającego cyfrę „250” w górnej, prawej części rewersu,
- zapisu ceny „38” oraz zapisu (...) na awersie, a także numeru miejsca „10” na rewersie biletu nr (...)... (końcówka numeru nieczytelna), na spektakl (...) Z (...), duża scena, zawierającego cyfrę „100” (zbliżona treść) w górnej, prawej części rewersu,
- zapisu ceny „38” na awersie, a także numeru miejsca „8” na rewersie biletu nr (...)... (końcówka numeru nieczytelna), na spektakl (...) Z (...), duża scena, zawierającego zapis „19.a” w górnej, prawej części rewersu,
- zapisu ceny „15” oraz cyfr daty „13 5” na awersie biletu bez czytelnego numeru, na spektakl (...), scena dużej sceny, zawierającego cyfrę „220” (zbliżona treść) w górnej, prawej części rewersu,
- zapisu ceny „38” oraz cyfr daty „24” na awersie biletu z mało czytelnym numerem, na spektakl (...), scena kameralna, zawierającego cyfrę „10” w górnej, prawej części rewersu,

- zapisu ceny „38” oraz cyfr daty „24” na awersie biletu z mało czytelnym numerem, na spektakl (...), scena kameralna, zawierającego cyfrę „40” w górnej, prawej części rewersu,
- zapisu ceny „38” oraz cyfr daty „24” na awersie biletu nr (...)... (końcówka numeru nieczytelna), na spektakl (...), scena kameralna, zawierającego cyfrę „30” w górnej, prawej części rewersu.

Wprawdzie szczupłość wskazanych zapisów oraz użyte narzędzie pisarskie, a także zwolnione tempo motoryczne ich sporządzenia ograniczają ich wartość identyfikacyjną poprzez niewielką ekspozycję nielicznych cech osobniczych grafizmu ich wykonawcy, jednak wobec pozostałego materiału dowodowego w postaci zeznań świadków wskazać należy, iż podana przyczyna rozwiązania umowy o pracę jest w pełni zasadna.

Mając na uwadze powyższe, zdaniem Sądu Rejonowego roszczenie powódki podlegało oddaleniu.

Sąd I instancji oddalił wniosek o zawieszenie postępowania z uwagi na toczące się postępowanie przygotowawcze. Dochodzenie przeciwko B. B. i R. R. zostało bowiem na podstawie art. 22 § 1 kpk zawieszono ze względu na długotrwałą przeszkodę uniemożliwiającą ujęcie drugiej podejrzanej.

O kosztach procesu Sąd Rejonowy orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z §12 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2013 r., poz. 461 ze zm.).

Apelację od w/w wyroku złożyła powódka B. B. reprezentowana przez radcę prawnego i zaskarżyła w/w wyrok Sądu Rejonowego w Łodzi w całości:

Zaskarżonemu wyrokowi Sądu I instancji zarzuciła:

I. naruszenie przepisów prawa procesowego, tj.:

1. naruszenie art. 233 §1 k.p.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie, tj. brak wszechstronnej oceny zebranego materiału dowodowego oraz dowolną, a nie swobodną ocenę materiału dowodowego, w zakresie:

- oparcia orzeczenia na zeznaniach świadka B. S. (1), nawet w sytuacji, gdy inne przeprowadzone w toku postępowania dowody są z nimi w wyraźnej sprzeczności,
- przyjęcia, że ustalenie zawarte w opinii biegłego potwierdzają twierdzenia pozwanego podczas gdy w rzeczywistości odpowiadają one twierdzeniom powódki,
- pominięcia zeznań świadka M. S. (1) w zakresie, w jakim były one sprzeczne z zeznaniami B. S. (1) ale zbieżne w wyjaśnieniach powódki,
- przyjęcia, że oświadczenia przedłożone przez pozwanego, rzekomo sporządzone przez widzów Teatru im. S. J. (1), są dowodem na wprowadzanie do obrotu biletów z przerobioną ceną,

II. naruszenie przepisów prawa materialnego, tj.:

1. art. 30 §4 k.p. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie, że wskazana przez pracodawcę przyczyna rozwiązania z powódką umowy o pracę bez wypowiedzenia była konkretna i rzeczywista oraz została wskazana w sposób zrozumiały dla powódki,
2. art. 52 §1 k.p. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie, że w przedmiotowym stanie faktycznym doszło do ciężkiego naruszenia obowiązków pracowniczych przez powódkę, a tym samym, że dopuszczalne było rozwiązanie przez pracodawcę umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika, pomimo, że w toku przedmiotowego postępowania pracodawca nie wykazał ciężkiego naruszenia obowiązków pracowniczych przez powódkę.

W konsekwencji powódka wniosła o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki odszkodowania w wysokości 11.070 złotych,
2. zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kosztów postępowania w obu instancjach, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W odpowiedzi na apelację pozwany Teatr im. S. J. (1) w Ł. reprezentowany przez radcę prawnego wniósł o oddalenie apelacji i zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego od powódki na rzecz pozwanego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie, bowiem orzeczenie Sądu Rejonowego jest prawidłowe i znajduje oparcie zarówno w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, jak i w obowiązujących przepisach prawa.

Sąd Okręgowy w pełni aprobuje ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji i przyjmuje je jako własne. Podziela również wywody prawne zawarte w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, nie znajdując żadnych podstaw do jego zmiany bądź uchylecia.

Przed wszystkim wskazać należy na brak uzasadnionych podstaw do uwzględnienia zarzutu naruszenia przepisów prawa procesowego.

Przepis art. 233 § 1 k.p.c. stanowi, iż sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów, według własnego przekonania na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Oznacza to, że wszystkie ustalone w toku postępowania fakty powinny być brane pod uwagę przy ocenie dowodów, a tok rozumowania sądu powinien znaleźć odzwierciedlenie w pisemnych motywach wyroku. Sąd dokonuje oceny wszystkich dowodów przeprowadzonych w postępowaniu, jak również wszelkich okoliczności towarzyszących przeprowadzaniu poszczególnych dowodów, mających znaczenie dla ich mocy i wiarygodności (tak np. Sąd Najwyższy w uzasadnieniu orzeczenia z 11 lipca 2002 roku, IV CKN 1218/00, LEX nr 80266). Ramy swobodnej oceny dowodów są określone wymaganiami prawa procesowego, doświadczenia życiowego, regułami logicznego myślenia oraz pewnym poziomem świadomości prawnej, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i wając ich moc oraz wiarygodność, odnosi je do pozostałego materiału dowodowego (tak też Sąd Najwyższy w licznych orzeczeniach, np. z dnia 19 czerwca 2001 roku, II UKN 423/00, OSNP 2003/5/137). Poprawność rozumowania sądu powinna być możliwa do skontrolowania, z czym wiąże się obowiązek prawidłowego uzasadniania orzeczeń (art. 328 § 2 k.p.c.).

W ocenie Sądu Okręgowego skuteczny zarzut przekroczenia granic swobody w ocenie dowodów może mieć miejsce tylko w okolicznościach szczególnych. Dzieje się tak w razie pogwałcenia reguł logicznego rozumowania bądź sprzeniewierzenia się zasadom doświadczenia życiowego (por. wyrok SN z 6 listopada 2003 roku II CK 177/02). Dla skuteczności zarzutu naruszenia swobodnej oceny dowodów nie wystarcza zatem twierdzenie o wadliwości dokonanych ustaleń faktycznych, odwołujące się do stanu faktycznego, który w przekonaniu skarżącego odpowiada rzeczywistości. Konieczne jest bowiem wskazanie przyczyn dyskwalifikujących postępowanie sądu w tym zakresie. W szczególności skarżący powinien wskazać jakie kryteria oceny dowodów naruszył sąd przy ocenie konkretnych dowodów uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłusznie im je przyznając. Ponadto jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to dokonana ocena nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego można było wysnuć wnioski odmienne (post SN z 23 stycznia 2001 roku IV CKN 970/00, opubl: L., wyrok SN z 27 września 2002 roku II CKN 817/00 opubl: L.).

W ocenie Sądu Okręgowego dokonana przez Sąd Rejonowy ocena zgromadzonego w postępowaniu materiału dowodowego jest – wbrew twierdzeniom apelującego – prawidłowa. Sąd pierwszej instancji odniósł się do wszystkich zgromadzonych w postępowaniu dowodów, zarówno z dokumentów, jak i zeznań świadków oraz stron. Dał temu wyraz w uzasadnieniu wyroku wskazując konkretnie, które dowody stanowiły podstawę dokonanych w sprawie ustaleń faktycznych, a które nie i dlaczego. Zebrany w sprawie materiał był wystarczający do wydania wyroku w sprawie. Również zastosowane kryteria oceny nie budzą zastrzeżeń co do ich prawidłowości.

Zarzuty skarżącego sprowadzają się w zasadzie jedynie do polemiki ze stanowiskiem Sądu i interpretacją dowodów dokonaną przez ten Sąd i jako takie nie mogą się ostać. Apelujący przeciwstawia bowiem ocenie dokonanej przez Sąd pierwszej instancji swoją analizę zgromadzonego materiału dowodowego.

Zauważyć należy, że wbrew twierdzeniom apelacji Sąd Rejonowy oparł rozstrzygnięcie w niniejszej sprawie nie tylko na zeznaniach świadka B. S. (1) ale również w oparciu o zeznania B. C. (1) i P. K. (2). Trudno także zgodzić się z zarzutem, że świadek B. S. (1) z uwagi na fakt, że jest pracownikiem pozwanego zeznała w taki sposób by pracodawca wygrał proces. Świadek była bezpośrednim przełożonym powódki i dążyła do wyjaśnienia nieprawidłowości dotyczących sprzedaży biletów.

Trudno zgodzić się z zarzutem skarżącej by ustalenia zawarte w opinii biegłego potwierdziły twierdzenia powódki. Wręcz przeciwnie potwierdziły one twierdzenia pozwanego. Z opinii biegłego, na której oparł się Sąd Rejonowy wynika bowiem, iż nie można wykluczyć, aby powódka była autorką rękopisów występujących na biletach wstępu na spektakle teatralne w teatrze im. S. J. w Ł.. Rękopisy te dotyczą także ceny na biletach wstępu.

Nie jest trafny także zarzut pominięcia zeznań świadka M. S. (1). Należy wskazać, że świadek pełnił funkcję biletera i nie znał procedur w zakresie sprzedaży i wymiany biletów na spektakle.

Co do oświadczeń złożonych przez widzów, którzy zakupili przerobione bilety od powódki to nie stanowią one bezpośredniego dowodu w sprawie natomiast dowodem w sprawie są zeznania świadków B. S. (1) i B. C. (1), którzy zbierali oświadczenia od widzów, z których wynikało, że zakupili oni od powódki bilety w kasie teatru. Zeznania w/w świadków są w tym zakresie spójne i Sąd Rejonowy uznał je za wiarygodne i na ich podstawie ustalił stan faktyczny w niniejszej sprawie.

Zaś jeśli chodzi o zarzut naruszenia przepisów prawa materialnego art. 30 §4 k.p. i art. 52 §1 k.p. to także należy uznać go za chybiony.

Zgodnie z treścią przepisu art. 30 §1 k.p., umowa o pracę rozwiązuje się

- 1) na mocy porozumienia stron;
- 2) przez oświadczenie jednej ze stron z zachowaniem okresu wypowiedzenia (rozwiązanie umowy o pracę za wypowiedzeniem);
- 3) przez oświadczenie jednej ze stron bez zachowania okresu wypowiedzenia (rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia);
- 4) z upływem czasu, na który była zawarta.

W myśl § 4 art. 30 k.p., w oświadczeniu pracodawcy o wypowiedzeniu umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony lub o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia powinna być wskazana przyczyna uzasadniająca wypowiedzenie lub rozwiązanie umowy.

Należy wskazać, że komentowany przepis (jak już wyżej wskazano) nakłada obowiązek informacyjny na pracodawcę. Celem regulacji zawartej w art. 30 § 4 KP jest umożliwienie pracownikowi obrony przed wypowiedzeniem umowy o pracę. Ujęcie przyczyn wypowiedzenia powinno być na tyle **konkretne i precyzyjne**, aby mógł on podjąć rzeczową

obronę w razie ewentualnego procesu. Z tego właśnie względu wskazanie przyczyny (przyczyn) wypowiedzenia przesądza o tym, że spór przed sądem pracy może się toczyć tylko w jej (ich) granicach (zob. wyr. SN z 2.10.2012 r., II PK 60/12, L.). Nadto przyczyna rozwiązania stosunku pracy bez wypowiedzenia z winy pracownika ma być **zrozumiała dla pracownika**. W sprawie, której przedmiotem jest ocena zgodnego z prawem rozwiązania stosunku pracy w trybie art. 52 k.p., analizując przyczynę rozwiązania stosunku pracy i jej skonkretyzowanie, należy badać (uwzględniając całokształt materiału dowodowego sprawy i stan faktyczny, który doprowadził pracodawcę do złożenia oświadczenia woli o rozwiązaniu stosunku pracy w trybie art. 52 k.p.), czy pracownik rozumiał (powinien rozumieć) stawiane mu zarzuty i ich istotę, a nie ograniczać się do treści werbalnej samego oświadczenia pracodawcy, które w szczególnych okolicznościach może być krótkie, a nawet lakoniczne, o ile strony sporu wiedziały, co się za nim kryje (zob. wyr. SN z 19.7.2012 r., II PK 312/11, OSNP 2013, Nr 15–16, poz. 171, również wyr. SN z 2.6.2017 r., III PK 114/16, L.). A zatem pracodawca powinien podać przyczynę rozwiązania umowy w sposób zarówno skonkretyzowany, jak i zrozumiały dla adresata.

W niniejszej sprawie, przyczyną rozwiązania z powódką stosunku pracy było ciężkie naruszenie podstawowych obowiązków pracowniczych polegające na wprowadzeniu przez powódkę do sprzedaży przerobionych biletów wstępu na spektakle teatralne do Teatru im. S. J. (1) w Ł., a przez to utratę zaufania pracodawcy.

Jak słusznie zważył Sąd Rejonowy, przyczyna wskazana przez pozwanego w rozwiązaniu umowy była konkretna, precyzyjna i w pełni zrozumiała dla powódki.

Pracodawca w oświadczeniu wręczonym powódce jednoznacznie wskazał, że utracił do niej zaufanie z uwagi na ciężkie naruszenie podstawowych obowiązków pracowniczych polegające na sprzedawaniu przez powódkę widzom przerobionych biletów na spektakle teatralne w zakresie ceny.

Powódka w chwili wręczenia jej oświadczenia woli została poinformowana przez D. Teatru o treści oświadczenia woli, wskazanej przyczynie rozwiązania stosunku pracy oraz o możliwości wytłumaczenia jej jego treści w przypadku wątpliwości. Powódka nie wniosła o wytłumaczenie, a jedynie oświadczyła, że nie zgadza się z treścią dokumentu ze względu na wskazanie dotyczące kwestii utraty zaufania przez pracodawcę w stosunku do niej. Co oznacza, że treść oświadczenia była dla niej zrozumiała.

A zatem mając na względzie powyższe, zarzut naruszenia art. 30§ 4 k.p. należy uznać za chybiony.

Na podstawie art. 52 §1 pkt 1 k.p. pracodawca może rozwiązać umowę o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika w razie ciężkiego naruszenia przez niego podstawowych obowiązków pracowniczych. Dla właściwego zastosowania art. 52 §1 k.p. ważne jest odpowiednie rozumienie pojęcia winy – rozróżnia się tutaj element obiektywny i subiektywny. Element obiektywny polega na przypisaniu zachowaniu pracownika bezprawności wynikającej z naruszenia obowiązujących norm prawnych lub zasad współżycia społecznego, zarówno poprzez działanie, jak i zaniechanie. Z kolei wymiar subiektywny odnosi się do świadomości pracownika, który chce swoim zachowaniem wywołać określony skutek, lub godzi się na jego wywołanie albo przewidując, że swoim zachowaniem może naruszyć obowiązujące przepisy bezpodstawnie przypuszcza, iż tego uniknie, bądź też nie przewiduje takiej możliwości, chociaż powinien lub mógł ją przewidzieć. Zatem, by przypisać pracownikowi winę musi dojść do naruszenia przez niego podstawowych obowiązków, przy czym naruszenie to musi być spowodowane przez pracownika świadomie, w sposób przez niego zawiniony oraz stwarzać zagrożenie dla interesów pracodawcy. Interesu pracodawcy nie można przy tym sprowadzać do szkód majątkowych oraz interesu materialnego. Pojęcie to obejmuje także elementy niematerialne, jak np. dyscyplina pracy czy poszanowanie przez pracowników majątku pracodawcy (wyrok SN z dnia 25 kwietnia 2013 roku w sprawie I PK 275/12, LEX nr 1380854).

W ugruntowanym już orzecznictwie SN przyjmuje się, że do ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków pracowniczych dochodzi wówczas, kiedy w związku z zachowaniem (działaniem lub zaniechaniem) pracownika można mu przypisać winę w postaci umyślności lub rażącego niedbalstwa (por. wyrok SN z dnia 9 lutego 2005 roku w sprawie II PK 200/04, LEX nr 603762). Rażące niedbalstwo, można określić jako rodzaj ciężkiej winy nieumyślnej, której nasilenie wyraża się w całkowitym ignorowaniu przez pracownika następstw swojego działania, chociaż rodzaj

wykonywanych obowiązków lub zajmowane stanowisko nakazują szczególną przezorność i ostrożność w działaniu (wyrok SN z dnia 11 września 2001 roku w sprawie I PKN 634/00, OSNP 2003/16/381).

Warunkiem rozwiązania umowy o pracę w trybie art. 52 §1 pkt 1 k.p. jest zatem, oprócz bezprawności działania, rozumianej jako zachowanie pracownika naruszające jego obowiązki objęte treścią stosunku pracy, także stosunek psychiczny sprawcy do skutków swojego postępowania określony wolą i możliwością przewidywania (świadomością).

W niniejszej sprawie w ocenie Sądu I instancji, przyczyną wskazaną przez pozwanego w rozwiązaniu umowy było ciężkie naruszenie podstawowych obowiązków pracowniczych polegające na wprowadzeniu przez powódkę do sprzedaży przerobionych biletów wstępu na spektakle teatralne, a przez to utratę zaufania pracodawcy.

Zarzuty podniesione w rozwiązaniu umowy o pracę przeciwko powódce znalazły potwierdzenie w postępowaniu przeprowadzonym przez Sąd Rejonowy. Już postępowanie przeprowadzone przez pracodawcę dało podstawy do uznania, iż powódka brała czynny udział w procedurze wprowadzaniu przerobionych biletów do sprzedaży.

A zatem Sąd Okręgowy w pełni podziela stanowisko Sądu Rejonowego, że doszło po stronie powódki do ciężkiego naruszenia jej podstawowych obowiązków pracowniczych przy realizacji powierzonych jej zadań.

Należy uznać, że działania powódki doprowadziły do zagrożenia interesów pozwanego – dobrego imienia Teatru im. J. w Ł..

A zatem brak podstaw do uwzględnienia w/w zarzutu naruszenia art. 52 §1 pkt 1 k.p.

Reasumując stwierdzić należy, że nie doszło do naruszenia ani przepisów prawa procesowego, ani prawa materialnego. Postępowanie dowodowe zostało przeprowadzone prawidłowo. Miało to swoje odzwierciedlenie w rzeczowym uzasadnieniu wyroku. Dochodząc do poprawnych ustaleń faktycznych Sąd Rejonowy w konsekwencji dokonał prawidłowej subsumcji prawnej.

Z tych też względów, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację strony pozwanej, jako bezzasadną.

O kosztach procesu za II instancję orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 roku, poz. 1804 ze zm.) i zasądził od powódki B. B. na rzecz Teatru imienia S. J. (1) w Ł. kwotę 120 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za drugą instancję.

Przewodniczący: Sędziowie:

K.K.-W.